

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Janusz Sulima (spr.)
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku Grzegorza Masłowskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015 roku sprawy:

A. G. oskarżonego o czyny: z art. 258 §2 k.k., z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., z art. 43ust 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., z art. 263 §2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., z art. 171 §1 k.k.

P. O. (1) oskarżonego o czyny: z art. 258 §2 k.k., z art. 252 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 17 grudnia 2009 roku (Dz. U. z 2010 roku, Nr 7, poz. 46) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zb. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., z art. 13 §1k.k. w zw. z art. 280 §2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców,

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 2 września 2014 r., sygn. akt II K 3/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. G. 738 złotych, w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. O. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: A. G. 1.200 złotych, P. O. (1) 1.000 złotych tytułem opłat za II instancję oraz obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach im przypadających.

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o to, że:

I. w okresie co najmniej od 2000r. do listopada 2006r. w W., W. i innych miejscowościach wspólnie z G. K. (1), K. R., S. T. (1), P. O. (2), P. P., S. W., N. C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, która zajmowała się min. obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, wymuszeniami rozbójniczymi

tj. o czyn z art. 258§2kk

II. w okresie od września 2002r. do listopada 2006r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmusił M. R. – właścicielkę sklepu (...) w W. przy ul. (...) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 100zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj. o czyn z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk

III. w okresie od września 2002r. do listopada 2006r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmusił niustalonego dotychczas właściciela sklepu (...) w W. przy ul. (...) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 300zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj o czyn z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk,

IV. w okresie od września 2002r. do listopada 2006r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmusił G. M. – właściciela sklepu (...) przy ul. (...) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 200zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj. o czyn z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk

V. w okresie od września 2002r. do listopada 2006r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmusił A. P. do rozporządzenia mieniem w kwocie po 500zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj o czyn z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk

VI. w okresie od stycznia 2000r. do lipca 2002r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmusił M. N. do rozporządzenia mieniem w kwocie po 600zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj o czyn z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk

VII. w okresie od stycznia 2000r. do lipca 2002r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmusił P. S. (1) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 1200 zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj o czyn z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk

VIII. w okresie od stycznia 2000r. do lipca 2002r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmusił A. C.

(1) - właściciela sklepu (...) w W. przy ul. (...) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 300 zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj. o czyn z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk

IX. w okresie od stycznia 2000r. do lipca 2002r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmusił W. U. - właściciela sklepu (...) w W. przy ul. (...) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 500zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj o czyn z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk

X. w okresie od stycznia 2001r. do grudnia 2004r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmusił właściciela hurtowni (...) w W. do rozporządzenia mieniem w kwocie po 300zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj o czyn z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk

XI. w dniu 21.06.2003r. w J. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami brał udział w pobiciu pracownika ochrony Hotelu (...): K. H., R. H., M. W. w wyniku czego pokrzywdzeni zostali narażeni na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj o czyn z art. 158§1kk w zw. z art. 65§1kk

XII. w bliżej nie ustalonym okresie od końca 2000 roku do stycznia 2005 roku w W. działając wspólnie z innymi ustalonymi osobami w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych a mianowicie co najmniej 20 kg heroiny co stanowi 200 000 jednorazowych porcji o wartości nie mniejszej niż 1 000 000 złotych, 300 gramów amfetaminy co stanowi 3000 jednorazowych porcji o łącznej wartości 36 000 złotych, 750 gramów kokainy co stanowi 7500 jednorazowych porcji o łącznej wartości nie mniejszej niż 150 000 złotych oraz 800 gramów marihuany co stanowi nie mniej niż 4800 jednorazowych porcji o łącznej wartości nie mniejszej niż 1600 złotych i tak:

1/ w okresie od końca 2000r. do sierpnia 2002r. wspólnie z innymi ustalonymi osobami wprowadzili do obrotu nie mniej niż 20 kilogramów heroiny w ten sposób, że nabyli je od innych osób, w tym od D. S. (1) w celu dalszej odsprzedaży innym osobom,

2/ w okresie od października 2003 roku do września 2004 roku wspólnie z innymi ustalonymi osobami wprowadzili do obrotu łącznie 300 gramów amfetaminy i co najmniej 800 gramów marihuany w ten sposób, że nabyli je od innych osób, w celu dalszej odsprzedaży,

3/ w okresie od października 2003 roku d grudnia 2004 roku wspólnie z innymi ustalonymi osobami wprowadzili do obrotu co najmniej 750 gramów kokainy w ten sposób, że nabyli je od R. M., w celu dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 56ust.113 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk.

XIII. w bliżej niestulonym okresie w 2004r. przed majem 2004r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami bez wymaganego pozwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu marki (...), dwóch jednostek

broni gładkolufowej tzw. pompek, pistoletu maszynowego marki (...), dwóch pistoletów automatycznych marki(...), rewolweru nieustalonej marki, nieustalonego bliżej kalibru, nieustalonej bliżej broni przerobionej tzw. obrzyna w ten sposób, że pomógł w przewiezieniu wspomnianej broni z miejsca jej przechowywania od N. C. do D. S. (2) przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej

tj o czyn z art. 268§2kk w zw. z art. 65§1kk.

XIV w dniu 11.10.2007r. w W. przy ul. (...) bez wymaganego zezwolenia posiadał materiał wybuchowy w postaci prochu bezdymnego armatni o wadze 55,0 g netto,

tj. o czyn z art. 171§1kk

P. O. (1) został oskarżony o to, że:

XV. w okresie co najmniej od 2000r. do grudnia 2004r. na terenie W. i W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w skład której wchodził min. T. N. oraz inne ustalone jak i nieustalone osoby, której celem było popełnianie przestępstw polegających na nielegalnym obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w postaci heroiny, kokainy, amfetaminy oraz marihuany w znacznych ilościach, a także wymuszenia rozbójnicze i czerpanie korzyści z uprawiania prostytucji przez inne osoby

tj o czyn z art. 258§2kk.

XVI. w okresie od 19 sierpnia do 21 sierpnia 2000 roku w Z. woj. (...) biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pozbawieniu wolności F. T. w dniu 20 sierpnia 2000 roku i przetrzymywaniu go do 21 sierpnia 2000 roku w nieustalonym miejscu połączonym ze szczególnym udręczeniem w postaci bicia i kopania po całym ciele oraz groźbami jego zabójstwa, usiłował doprowadzić jego rodzinę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że za jego uwolnienie zażądali okupu w kwocie 60 tysięcy dolarów amerykańskich, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję Policji i nie wydanie żądanych pieniędzy

tj. o czyn z art. 252§1kk w zb. z art. 13§1kk w zw. z art. 282kk w zb. z art. 189§2kk w zw. z art. 65§1kk.

XVII. w dniu 16 kwietnia 2002 roku w W. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w tym J. K. (1), ps. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy użyciu broni palnej typu (...) usiłowali dokonać napadu rabunkowego na pracownikach firmy (...) to jest S. D., M. K. i J. J., którzy przynosili kasetkę z zawartością pieniędzy w kwocie 120000 PLN, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu stawiania oporu przez pokrzywdzonych, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej

tj. o czyn z art. 13§1kk w z w z art. 280§2kk w zw. z art. 65§1kk

XVIII. W dniu 26.05.2000 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał rozboju na osobie obywatela Białorusi M. R. kierowcy samochodu ciężarowego marki M. w ten sposób, że po uprzednim skrupowaniu pokrzywdzonego i zakneblowaniu ust pozbawili go wolności, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) o wartości 55 tysięcy marek niemieckich wraz z towarem w postaci pasty do zębów marki C. (...) o wartości 45 tysięcy dolarów amerykańskich na szkodę przedsiębiorstwa (...) z Austrii przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej

tj. o czyn z art. 280§1kk w zw. z art. 65kk.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 2 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt II K 3/11:

I. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2002 roku do listopada 2006 roku w W., W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w skład której w różnych okresach wchodził R. R., J. K. (1), P. O. (1) i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu m. in. obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, wymuszenia rozbójnicze tj. czynu z art. 258 §2 k.k. i za to na mocy art. 258 §2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego A. G. uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II, III i VI aktu oskarżenia,

III. oskarżonego A. G. w ramach zarzucanego mu czynu w pkt IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od września 2002 roku do listopada 2006 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie doprowadził G. M. – właściciela sklepu (...) w W. przy ul. (...) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 200 zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 282kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 65§1kk.

IV. oskarżonego A. G. w ramach zarzucanego mu czynu w pkt V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od września 2002 roku do listopada 2006 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie doprowadził A. P. do rozporządzenia mieniem w kwocie po 500 zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

V. oskarżonego A. G. w ramach zarzucanego mu czynu w pkt VII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od września 2002 roku do listopada 2006 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie doprowadził P. S. (2) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 1200zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

VI. oskarżonego A. G. w ramach zarzucanego mu czynu w pkt VIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od września 2002 roku do listopada 2006 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie doprowadził A. C. (1) właściciela sklepu (...) w W. przy ul. (...) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 300 zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

VII. oskarżonego A. G. w ramach zarzucanego mu czynu w pkt IX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od lipca do sierpnia 2002 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie doprowadził W. U. właściciela sklepu (...) w W. przy ul. (...) do rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.

VIII. oskarżonego A. G. w ramach zarzucanego mu czynu w pkt X aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od września 2002 roku do grudnia 2004 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie doprowadził B. K. i E. S. właścicieli hurtowni (...) w W. przy ul. (...) do rozporządzenia mieniem w kwocie po 300 zł miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1kk

i przyjmując, iż czyny przypisane w pkt IV - IX wyroku stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 §1 k.k. za każdy z tych czynów na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. skazał go, a na mocy art. 282 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 33 §2 k.k. i w zw. z art. 91 §1 k.k. wymierzył mu za te czyny jedną karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

IX. na podstawie art. 17§1pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie wobec oskarżonego A. G. odnośnie czynu zarzucanego mu w pkt XI aktu oskarżenia,

X. oskarżonego A. G. w ramach zarzucanego mu czynu w pkt XII uznał za winnego tego, że w okresie od października 2003 roku do grudnia 2004 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, a mianowicie 300 gramów amfetaminy za łączną kwotę 3600 złotych, 550 gramów kokainy za łączną kwotę 55.000 złotych oraz 800 gramów marihuany za łączną kwotę 14.400 złotych i tak:

1/. w okresie od początku 2004 roku do września 2004 roku wspólnie z innymi ustalonymi osobami wbrew przepisom ustawy wprowadzili do obrotu łącznie 300 gramów amfetaminy za łączną kwotę 3600 złotych i 800 gramów marihuany za łączną kwotę 14400 złotych w ten sposób, że nabyli je od innych osób, a następnie przekazali innej ustalonej osobie w celu ich dalszej dystrybucji,

2/. w okresie od października 2003 roku do grudnia 2004 roku wspólnie z innymi ustalonymi osobami wbrew przepisom ustawy wprowadzili do obrotu 550 gramów kokainy w ten sposób, że nabyli ją od innej ustalonej osoby i następnie przekazywali ją różnym osobom w celu dalszej ich dystrybucji za łączną kwotę 55 000 złotych,

przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 43ust 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na mocy art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. skazał go, a na mocy art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) zł,

XI. na mocy art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. G. środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa przypisanego w pkt XI wyroku w kwocie 13.750 zł /trzydzieści tysięcy siedemset pięćdziesiąt/.

XII. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt XIII uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie w 2004 roku przed majem 2004 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami bez wymaganego pozwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu marki (...), dwóch jednostek broni gładkolufowej tzw. pompek, pistoletu maszynowego marki (...), dwóch pistoletów automatycznych marki (...), pistoletu nieustalonej marki, nieustalonego bliżej kalibru, nieustalonej bliżej broni przerobionej tzw. obrzyna w ten sposób, że pomógł w przewiezieniu wspomnianej broni, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 263 §2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na mocy art. 263 §2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

XIII. oskarżonego A. G. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt XIV uznał za winnego tego, że w dniu 11 października 2007 roku w W. przy ul. (...) bez wymaganego zezwolenia posiadał materiał wybuchowy w postaci prochu bezdymnego armatniego o wadze 55 g netto, tj. czynu z art. 171 §1kk i za to na mocy art. 171§1kk skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XIV. oskarżonego P. O. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt XV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 2000 roku do grudnia 2004 roku na terenie W. i W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o

charakterze zbrojnym, w skład której wchodził min. R. R., J. K. (1), A. G. oraz inne ustalone jak i nieustalone osoby, której celem było popełnianie przestępstw polegających m. in. na nielegalnym obrocie środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a także wymuszenia rozbójnicze, tj. popełnienia czynu z art. 258 §2 k.k. i za to na mocy art. 258 §2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XV. oskarżonego **P. O. (1)** w ramach czynu zarzuconego mu w pkt XVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 19 sierpnia do 21 sierpnia 2000 roku w Z. woj. (...) biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, działając wspólnie i w porozumieniu z R. R. i innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pozbawieniu przemocą wolności F. T. w dniu 20 sierpnia 2000 roku i przetrzymywaniu go do 21 sierpnia 2000 roku w nieustalonym miejscu połączonym ze szczególnym udręczeniem w postaci bicia i kopania po całym ciele oraz groźbami jego zabójstwa, usiłował doprowadzić jego rodzinę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że za jego uwolnienie zażądali okupu w kwocie 60 tysięcy dolarów amerykańskich, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję funkcjonariuszy policji i nie wydanie żądanych pieniędzy, tj. czynu z art. 252 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 17 grudnia 2009 roku (Dz. U. z 2010 roku, nr 7, poz. 46) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zb. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na mocy art. 252 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 17 grudnia 2009 roku (Dz. U. z 2010 roku, nr 7, poz. 46) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zb. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i w zw. z art. 11 §2 k.k. skazał go, a na mocy art. 252 §1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 17 grudnia 2009 roku (Dz. U. z 2010 roku, nr 7, poz. 46) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 1(jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XVI. oskarżonego P. O. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt XVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 16 kwietnia 2002 roku w W. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) ps. (...), R. R., R. G. oraz innymi osobami działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali dokonać rozboju na pracownikach firmy (...), to jest S. D., M. K. i J. J., którzy przynosili kasetkę z zawartością pieniędzy w łącznej kwocie 20 000 złotych, przy użyciu przemocy w postaci kopania i uderzania J. J., uderzania M. K. oraz przy użyciu środka obezwładniającego w postaci rozpylenia nieustalonej substancji, przy czym oskarżony P. O. (1) posługiwał się bronią palną typu (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu stawiania oporu przez pokrzywdzonych przy czym zarzuconego przestępstwa dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tj. popełnienia czynu z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 280 §2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na mocy art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 280 §2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. skazał go, a na mocy art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 280 §2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i w zw. z art. 33 §2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 1(jednego) miesiąca pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

XVII. oskarżonego P. O. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt XVIII aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 26.05.2000 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał rozboju na osobie obywatela Białorusi M. R. kierowcy samochodu ciężarowego marki M. w ten sposób, że przy użyciu przemocy w postaci wykręcenia rąk do tyłu, wsadzenia do nieustalonego samochodu marki P., skrupowaniu pokrzywdzonego pozbawili go wolności, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) o wartości 55 tysięcy marek niemieckich na szkodę A. nr (...) w M. na Białorusi wraz z towarem w postaci pasty do zębów marki C. (...) o wartości 36175,65 USD na szkodę przedsiębiorstwa (...) z Austrii, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. czynu z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na mocy art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. skazał go, a na mocy art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i w zw. z art. 33 §2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

XVIII. Na mocy art. 85 k.k., 86 §1i2 k.k., art. 91 §2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu A. G. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz

połączył wymierzone oskarżonemu A. G. jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

XIX. na mocy art. 85 k.k., 86 §1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu P. O. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz połączył wymierzone oskarżonemu P. O. (1) jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

XX. na mocy art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności: A. G. od dnia 17 marca 2010 roku do dnia 23 października 2012 roku, a P. O. (1) od 5 czerwca 2010 roku do dnia 22 października 2012 roku.

XXI. zasądził od Skarbu Państwa kwotę 6.937,20 złotych (w tym, podatek VAT) rzecz adw. J. G. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. O. (1).

XXII. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: A. G. kwotę 1200 złotych i P. O. (1) kwotę 1000 złotych tytułem opłat oraz obciąża ich kosztami sądowymi w częściach nań przypadających.

Apelację od tego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych A. G. i P. O. (1).

Obrońca A. G. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Łomży co do winy w części dotyczącej punktów: II , do IV do XIV oraz XIX.

Powołując się na przepisy 427 §1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił wyrokowi mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę przepisów postępowania, tj.:

1. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art 424 § 2 k.p.k. poprzez:

a) dowolną ocenę zeznań świadka P. O. (2) wyrażającą się w przyjęciu, iż jego zeznania zasługują na wiarę albowiem znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym podczas gdy:

- zeznania tego świadka znajdują potwierdzenie - a i to tylko częściowe - jedynie w dowodach pochodzących od tego świadka, tj. w eksperymencie procesowym z udziałem tego świadka polegającym na wskazywaniu przez niego miejsc, z których miałyby być pobierane haracze oraz w czynnościach okazania temu świadkowi osób,
- zeznania tego świadka stoją w sprzeczności ze zgromadzonymi w sprawie dowodami, tj.:

co do zarzutu udziału oskarżonego A. G. w zorganizowanej grupie przestępczej:

z zeznaniami A. R. (1), R. B. (1), P. O. (3), H. J., A. R. (2), R. Z., P. P., A. S. (1), B. S., L. S., P. B., a także E. R., R. R. oraz R. G.;

z aktami z innych postępowań dotyczących członków tzw. grupy (...), wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa Praga V K (...), aktem oskarżenia PR I Ds. (...), wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt: VIII K (...), aktem oskarżenia AP V Ds. (...), wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie II K (...), wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie VI K(...), wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie V K(...), wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie VIK (...), wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie II K(...), wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie II Ka(...), wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku III K(...), wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku VII Ka(...), wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa Praga V K (...), wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie II Ka(...), wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży II K (...), wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku II AKa (...), aktem oskarżenia PR IV 1 Ds. (...);

co do zarzutu pobierania haraczy:

- z zeznaniami wszystkich świadków zeznających na okoliczność pobierania haraczy tj.: G. M., W. U., A. C. (1), A. P., P. S. (3), P. S. (2), B. K., H. S., A. Z., Z. S. (1), D. P. (1), R. S., M. B., Z. S. (2), D. P. (2), oraz D. K.;
- z wyciągiem z ewidencji działalności gospodarczej M. N.;
- częściowo z eksperymentem procesowym, w którym brał udział świadek P. O. (2) polegającym na wskazywaniu przez niego miejsc, z których miały być pobierane haracze

co do zarzutu wprowadzania przez oskarżonego A. G. środków odurzających i substancji psychotropowych:

- z zeznaniami P. O. (2),
- z zeznaniami M. S., P. Ć. i S. T. (2),

co do zarzutu udziału A. G. w pobiciu pracowników ochrony w J.:

- z zeznaniami R. H., A. O., M. W. i K. H.,

co do zarzutu posiadania przez oskarżonego A. G. broni palnej:

- z zeznaniami świadków: P. O. (3), N. C., J. C., R. B. (2);
- z informacją o posiadanych przez oskarżonego A. G. oraz jego rodzinę samochodach;
- z wyjaśnieniami J. K. (1);
- z protokołem oględzin rzeczy z dnia 18 października 2013 roku i protokołem oględzin miejsca z dnia 4 grudnia 2013 roku;

b) pominięcie przy ocenie wiarygodności zeznań świadka P. O. (2):

- jego zeznań dotyczących współpracy z tzw. (...) funkcjonariuszy Policji G. K. (2) i J. K. (2), którzy zostali uniewinnieni od stawianych im zarzutów;
- jego zeznań dotyczących powiązań Sędzi Sądu Okręgowego Warszawa - Praga B. P. z tzw. światem przestępczym, które to zeznania zostały uznane jako oczywiście niewiarygodne;
- informacji uzyskanych od prokuratora o zatrzymaniu jego brata P. O. (3) oraz matki E. O.;
- okoliczności, iż świadek P. O. (2) był uprzednio karany za gwałt homoseksualny i związanej z tym obawy przed pobytem w więzieniu;
- czynności wykonywanych z udziałem świadka przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Śledczego, które nie były protokolowane i których przebieg nie został w żaden sposób utrwalony;
- dysproporcji między sytuacją majątkową P. O. (2) a oskarżonego A. G.;
- sprzeczności zeznań tego świadka z wyjaśnieniami oskarżonego J. K. (1) w zakresie dotyczącym oskarżonego A. G.

c) uznanie zeznań świadka P. O. (2) za spójne, logicznie i konsekwentne, podczas gdy zeznania te są niespójne w szczególności w zakresie dotyczącym czasookresu udziału A. G. w zorganizowanej grupie przestępczej, handlu przez oskarżonego A. G. narkotykami w zakresie rodzaju i ilości sprzedawanych narkotyków, opisu zdarzenia dotyczącego pobicia pracowników ochrony w J. co do daty i przebiegu samego zdarzenia;

d) oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie J. K. (2) i G. K. (2), którzy zostali uniewinnieni pomimo obciążających ich zeznań świadka P. O. (2);

e) oddalenie wniosku J. K. (1) o dołączenie wszystkich protokołów z przesłuchania P. O. (2);

f) dowolną ocenę zeznań świadków G. M., W. U., A. C. (1), A. P., P. S. (3), P. S. (2), B. K., H. S., A. Z., Z. S. (1), D. P. (1), R. S., M. B., Z. S. (2), D. P. (2) polegającą na uznaniu tych zeznań za niewiarygodne jedynie z powodu ich sprzeczności z zeznaniami P. O. (2);

g) dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego J. K. (1) polegającą na uznaniu, iż postawa oskarżonego J. K. (1) miała na celu pomoc pozostałym oskarżonym tj. A. G. i P. O. (1), podczas gdy oskarżony J. K. (1) kwestionował zeznania świadka P. O. (2) albowiem to właśnie zeznania P. O. (2) stanowią podstawę zarzutów stawianych J. K. (1) w tym i w innych postępowaniach

a nadto w zakresie zarzut stawianego oskarżonemu A. G. posiadania materiałów wybuchowych:

h) dowolną ocenę protokołu przeszukania mieszkania Oskarżonego A. G. wraz ze spisem i opisem rzeczy oraz protokołu oględzin tego mieszkania, pomimo ich wadliwości obejmującej w szczególności braki części podpisów osób obecnych w treści protokołów, oraz braku zdjęć pomimo informacji w protokole oględzin, iż wykonano dokumentację fotograficzną,

i) pominięcie, iż przy czynności przeszukania zostały przybrane pod nieobecność oskarżonego A. G. osoby wbrew dyspozycji art. 224 § 3 k.p.k.;

j) brak rzeczywistej obecności osób przybranych przy czynnościach przeszukania;

k) pominięcie okoliczności, iż celem przeszukania mieszkania oskarżonego wybrano moment, gdy był oskarżony był nieobecny w mieszkaniu, pomimo oskarżony zajmował w tym okresie mieszkanie w sposób ciągły;

l) pominięcie dokumentacji fotograficznej ilustrującej widok mieszkania oskarżonego z korytarza, gdzie znajdowały się osoby przybrane;

m) dowolną ocenę zeznań świadków H. M. i A. S. (2) poprzez uznanie, iż osoby te obserwowały proces przeszukania, podczas gdy osoby te znajdowały się na korytarzu i nie widziały, kto, gdzie i co znalazł w mieszkaniu oskarżonego;

n) dowolną ocenę zeznań A. M. wyrażającą się w uznaniu ich za wiarygodne, podczas gdy Sąd pominął okoliczności rzutujące na wiarygodność tego świadka a towarzyszące składanym mu zeznaniom;

o) oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu daktyloskopii poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu daktyloskopii poprzez przeprowadzenie badania torebki foliowej zabezpieczonej w wyniku przeszukania mieszkania oskarżonego A. G.;

p) oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu śladów biologicznych oraz genetyki poprzez przeprowadzenie badania torebki foliowej wraz z jej zawartością zabezpieczonej w wyniku przeszukania mieszkania oskarżonego A. G.;

2. błąd w ustaleniach stanu faktycznego wyrażający się w ustaleniu przez Sąd, iż oskarżeni A. G. i P. O. (1) wnosili o zniesienie izolacji, by móc się kontaktować z oskarżonym J. K. (1) w celu zapoznania się z dokumentami, które on posiada, podczas gdy ustalenie takie jest nie tylko zupełnie bezpodstawne i nieuprawnione ale również, oceniane w świetle obowiązujących przepisów dotyczących kontaktu z osobą tymczasowo aresztowaną a przebywającą na oddziale zamkniętym, zupełnie pozbawione podstaw;

3. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.p.k. poprzez dopuszczenie przez Sąd do wielokrotnego reprezentowania przez jednego obrońcę (działającego z substytucji) wszystkich oskarżonych, w szczególności w trakcie przesłuchania świadka koronnego P. O. (2), pomimo iż interesy oskarżonych, mając na uwadze treść części wyjaśnień złożonych przez oskarżonego J. K. (1), są sprzeczne z interesem oskarżonego A. G..

Obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego A. G. od wszystkich zarzuconych mu czynów, w tym co do czynu objętego przedawnieniem, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. O. (1) również zaskarżył powyższy wyrok w całości i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która to obraz dotyczy:

a) przepisu art. 4, 7 k.p.k., która to obraza miała wpływ na treść końcowego rozstrzygnięcia, a polegała na całkowitej dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznał się do winy twierdząc, że nie popełnił zarzucanych mu przestępstw, a jego wyjaśnienia w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zasługują na wiarę,

b) przepisu art. 5 §2 k.p.k., która to obraza miała wpływ na treść końcowego rozstrzygnięcia, a polegała na rozstrzygnięciu nie dających usunąć się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, gdy oczywistym jest, że wszelkie wątpliwości powinny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na ustaleniu, że oskarżony P. O. (1) popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny, w sytuacji gdy w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak było do tego podstaw.

Obrońca P. O. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łomży.

W przypadku nieuwzględnienia przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku wcześniejszych zarzutów obrońca dodatkowo zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej w stosunku do oskarżonego kary łącznej w wymiarze 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy kara w wymiarze 2 lat, 8 miesięcy i 17 dni wydaje się być karą adekwatną za popełnione przestępstwa i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie orzeczonej w stosunku do oskarżonego P. O. (1) w pkt XIX wyroku kary łącznej z 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności do łącznej kary 2 lat i 4 miesięcy i 17 dni pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje okazały się nietrafne i to w stopniu, który nakazywał uznać je za oczywiście bezzasadne.

Ponieważ wniosek o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego złożył jedynie obrońca oskarżonego A. G., zakres uzasadnienia - na podstawie art. 423 §1a k.p.k. w zw. z art. 457 §2 k.p.k. - ograniczony został tylko do tych zarzutów i argumentacji przywołanej na ich poparcie, jakie podniesione zostały w środku odwoławczym pochodzącym od tego skarżącego.

Po przeczytaniu apelacji obrońcy A. G. można odnieść wrażenie, że jej autor nigdy nie zapoznał się z treścią art. 8 k.p.k. Niestety, taką samą uwagę można uczynić pod adresem Sądu Okręgowego w Łomży. Czy można bowiem wytłumaczyć wskazanie przez ten sąd kilku wyroków i to z uzasadnieniami, jako dowodów, na podstawie których został ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny? Mało tego, Sąd pierwszej instancji, starając się wykazać w uzasadnieniu wiarygodność wyjaśnień oskarżonego J. K. (1), powołał się na wyroki Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 listopada 2005 roku oraz Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 30 października 2012 roku. Zdaniem tego

sądu, te dwa wyroki wskazują na „prawdziwość tych wyjaśnień oskarżonego J. K. (1), w których przyznał się on do popełnienia tego czynu”.

Przypomnieć więc wypada, że w art. 8 k.p.k. została wyrażona zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego. Oznacza ona, że poza związaniem prawomocnymi rozstrzygnięciami sądów kształtującymi prawo lub stosunek prawny (art. 8 §2 k.p.k.), sąd karny samodzielnie rozstrzyga wszystkie zagadnienia zarówno faktyczne, jak i prawne, które wyłoniły się w rozpatrywanej sprawie. Nie wiążą go zatem inne rozstrzygnięcia sądów zapadłe zarówno w sprawach karnych, jak i cywilnych czy też administracyjnych powiązanych z rozpoznawaną sprawą karną.

Tym samym całkowicie niedopuszczalne jest czynienie ustaleń co do sprawstwa oskarżonego lub dokonywanie oceny wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków na podstawie prawomocnych wyroków wydanych w innych sprawach karnych.

Obowiązkiem sądu w każdej sprawie jest poczynienie własnych ustaleń na podstawie zebranych dowodów. Nic nie stoi też na przeszkodzie, aby określone dowody zostały zupełnie odmiennie ocenione aniżeli w innym prawomocnie zakończonym postępowaniu karnym. Gdyby było inaczej, to takie podstawowe zasady postępowania karnego jak zasada swobodnej oceny dowodów czy też zasada prawa do obrony niejednokrotnie nie mogłyby być stosowane. Co najwyżej ich przestrzeganie byłoby wyłącznie fasadowe. Dotyczy to zwłaszcza postępowań, w których stan faktyczny może być ustalony na podstawie materiału dowodowego, ocenionego wcześniej w innej sprawie karnej. Dlatego też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 kwietnia 2007 roku (I KZP 9/07, OSNKW 2007, nr 5 poz. 39) wskazał jako okoliczność wyłączającą sędziego od rozpoznania sprawy istnienie wątpliwości co do jego bezstronności, w sytuacji gdy materiał dowodowy, na podstawie którego orzeczono w przedmiocie odpowiedzialności karnej jednego ze sprawców czynu, miałby stanowić podstawę dowodową orzeczenia w przedmiocie odpowiedzialności karnej także i innego współsprawcy tego samego czynu. Uchwała ta jednoznacznie kładzie nacisk na konieczność dokonywania samodzielnych ustaleń wolnych od wcześniejszego, wyrobionego poglądu na daną sprawę.

Tak więc dla dokonania oceny zeznań świadka P. O. (2) nie miało żadnego znaczenia to, czy w innym postępowaniu karnym te zeznania zostały uznane przez inny sąd za wiarygodne czy też za kłamliwe. Żadne z orzeczeń wydanych w innych sprawach, w których był przesłuchiwany P. O. (2), nie może stanowić dowodu winy lub niewinności oskarżonego A. G.. Totalnym zaś nieporozumieniem jest powoływanie się przez autora apelacji, przy próbie wykazania niewiarygodności zeznań P. O. (2), na treść aktów oskarżeń w innych sprawach karnych.

Z tych też względów Sąd pierwszej instancji słusznie postąpił oddalając wnioski dowodowe o przesłuchanie w charakterze świadków J. K. (2) i G. K. (2). To, że zostali oni uniewinni w innej sprawie, pomimo obciążających ich zeznań P. O. (2), nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Na marginesie można jedynie podnieść, że twierdzenia P. O. (2) odnoszące się do powiązań sędzi B. P. z zorganizowaną grupą przestępczą opierały się wyłącznie na wiadomościach zasłyszanych przez tego świadka od innych osób. P. O. (2) nigdy nie utrzymywał, że był świadkiem rozmów z B. P.. Dlatego też oczywistym jest, że jego zeznania w tej części nie mogły stanowić podstawy do jakichkolwiek ustaleń faktycznych.

Pomimo że Sąd pierwszej instancji powołał się na wyroki wydane w innych prawomocnie zakończonych sprawach karnych, stwierdzić należy, że dokonał jednak samodzielnej oceny zeznań P. O. (2) i ta ocena nie wymyka się bynajmniej poza nakreślone przez art. 7 k.p.k. granice. Żadną miarą nie można zgodzić się z zarzutami obrońcy, że Sąd Okręgowy dokonał pobieżnej oceny zeznań tego świadka. Jest całkowicie przeciwnie, ta ocena jest staranna i szczegółowa, a także wszechstronna. Świadczą o tym nie tylko drobiazgowo pisemne motywy zaskarżonego wyroku, ale również duża wnikliwość przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy, co się wiązało z przeogromnym nakładem pracy.

Podnieść należy, że na ocenę tych zeznań nie mogły wpłynąć takie fakty, jak uzyskanie przez P. O. (2) informacji o zatrzymaniu jego brata P. O. (3) oraz matki E. O. czy też skazanie go za gwałt homoseksualny. Zupełnie bowiem nielogiczne jest, że fakt jego uprzedniej karalności za przestępstwo zgwałcenia skłonił go do złożenia nieprawdziwych i obciążających jego znajomego A. G. wyjaśnień, a potem zeznań. Podkreślić należy, że zadaniem sądu w tej sprawie

nie było dokonanie oceny wiarygodności całości relacji P. O. (2), a jedynie tej części jego wyjaśnień i zeznań, która odnosiła się do A. G.. Nie można też wykluczyć, że funkcjonariusze Centralnego Biura Śledczego wykonywali jakieś czynności z P. O. (2), których przebieg nie został w żaden sposób utrwalony. Nie ma jednakże żadnych podstaw do twierdzenia, że takie czynności mogły skłonić P. O. (2) do składania nieprawdziwych i obciążających A. G. zeznań.

Dodać też trzeba, że Sąd Okręgowy nie miał obowiązku zebrania wszystkich protokołów z przesłuchań P. O. (2) i słusznie w tym zakresie oddalił wnioski oskarżonego. Bezprzedmiotowe było bowiem przeprowadzanie dowodów na okoliczności niezwiązane z postawionymi w tej sprawie oskarżonym zarzutami. Sąd zaś i tak w większym zakresie, aniżeli wymagały postawione zarzuty, przeprowadził dowód z przesłuchania P. O. (2), co zajęło kilka terminów rozpraw i wiązało się z ogromnym nakładem pracy.

Nie jest tak, jak podnosi obrońca w apelacji, że zeznania świadka P. O. (2) nie znajdują potwierdzenia w żadnych innych dowodach. To, że A. G. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej tzw. (...) wynika również z wyjaśnień J. K. (1). Będąc przesłuchiwany przez prokuratora w charakterze podejrzanego w dniu 28 listopada 2005 roku (k. 21) podał on, że kiedy wyszedł z więzienia we wrześniu 2001 roku, to grupą kierował J. K. (3) i do grupy należeli: R. G., W. B. (1), P. O. (1), P. O. (2), H. J., A. G., R. R., który siedział w więzieniu, A. C. (2), W. B. (2) oraz mężczyzna o pseudonimie (...). Faktem jest, że świadek A. R. (1), wymieniając członków grupy (...), nie wskazała na A. G.. Stwierdziła ona jednakże jednoznacznie, że w skład „grupy (...)” mogły też wchodzić niewymienione przez nią osoby, o których jej mąż nie wspominał. Z kolei wskazywane przez obrońcę wyjaśnienia R. B. (1) w gruncie rzeczy niewiele wnoszą do sprawy, jeżeli chodzi o ustalenie członków „grupy (...)”. Wymienił on ich zaledwie kilku. Nie miał zatem właściwego rozeznania co do tej grupy przestępczej albo nie chciał na tę okoliczność składać dokładnych wyjaśnień.

Podkreślić też należy, że wbrew temu, co podnosi autor apelacji, nie ma jakiegokolwiek „dwoistości” w wyjaśnieniach J. K. (1). Bez względu na to, jaką pozycję zajmował w „grupie (...)” nie musiał znać wszystkich szczegółów przestępstw popełnianych w ramach grupy. Nie ma w tym niczego nadzwyczajnego, że nie opisał żadnego zdarzenia z udziałem A. G., skoro nie współdziałał z nim w popełnieniu jakiegokolwiek przestępstwa. Z wyjaśnień J. K. (1), składanych przez niego w trakcie śledztwa, wcale też nie wynika, jak sugeruje autor apelacji, aby wiedzę na temat udziału A. G. w „grupie (...)” czerpał on wyłącznie od P. O. (2).

W składanych w trakcie postępowania przygotowawczego wyjaśnieniach J. K. (1) potwierdził też zeznania P. O. (2), że A. G. zajmował się rozprowadzaniem narkotyków. Wyraźnie o tym mówił w wyjaśnieniach składanych przed prokuratorem w dniu 28 listopada 2005 roku (k. 21): „G. zajmował się również rozprowadzaniem kokainy, ale było to tylko dla zaufanych, P. O. (2) miesięcznie rozprowadzał około 30 – 40 kg amfetaminy i około 2 kg marihuany, najlepiej szła amfetamina. G. rozprowadzał około 40 – 50 gram kokainy, a ile marihuany i amfetaminy tego nie wiem, gdyż podlegał on bezpośrednio O.”.

Należy zwrócić uwagę, że zarówno z wyjaśnień J. K. (1), jak i z zeznań P. O. (2) wynika, że miesięcznie A. G. rozprowadzał około 50 gram kokainy. Faktem jest, że J. K. (1) w swoich wyjaśnieniach nie wspominał, że A. G. otrzymywał 1/4 zysku z handlu kokainą. Z jego wyjaśnień wynika jednakże jednocześnie, że bezpośrednio sprzedają narkotyków w W. nie zajmował się ani P. O. (2), ani też P. O. (3), lecz dilerzy. Jeżeli zatem A. G. sprzedawał kokainę w W., podlegając bezpośrednio P. O. (2), co wynika z wcześniej cytowanego fragmentu jego wyjaśnień, to nie może ulegać wątpliwości, że A. G. musiał otrzymywać z tego tytułu jakieś pieniądze. Logiczne też jest, że w sytuacji gdy A. G. rozprowadzał narkotyki pod wyłącznym kierownictwem P. O. (2), J. K. (1) mógł nie wiedzieć, jaki jest udział w podziale zysku A. G.. Z wyjaśnień J. K. (1) wynika przecież, że „R. pozwolił Ż. na własną rękę sprzedawać w W. małe ilości narkotyków”.

Dodać do tego należy, że trudno było spodziewać się, że osoby, które nabywały od A. G. narkotyki, to jest M. S., P. Ć. i S. T. (2), słuchane w charakterze świadków na rozprawie przyznają się do tego. Dlatego też, to, że ich zeznania są sprzeczne z zeznaniami P. O. (2), wcale nie wskazuje na niewiarygodność w tej części zeznań świadka koronnego, zwłaszcza że te zeznania znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach J. K. (1).

Swoją drogą może zastanawiać, dlaczego Sąd Okręgowy orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa jedynie w kwocie 13.750 złotych. Kwota ta stanowi czwartą część kwoty uzyskanej w wyniku sprzedaży 550 gramów kokainy w okresie od października 2003 roku do grudnia 2004 roku. Tymczasem A. G. wprowadził do obrotu również inne narkotyki: amfetaminę i marihuanę. Z tego tytułu on oraz współdziałające z nim osoby na pewno osiągnęły korzyść majątkową. Brak apelacji na niekorzyść spowodował jednakże brak możliwości orzeczenia surowszego środka karnego z art. 45 §1 k.k.

Zupełnie nie ma racji obrońca oskarżonego, podnosząc w apelacji, że stan majątkowy A. G. wskazuje, że nie mógł on partycypować w podziale zysków z działalności przestępczej, którą zajmowała się tzw. „grupa (...)”. Nawet bowiem zakładając, że A. G. uzyskiwał takie same dochody z tej działalności co P. O. (2) (co jest nieprawdopodobne z uwagi na zdecydowanie wyższą pozycję w „grupie (...)” P. O. (2)), nie można wysnuwać wniosku, że posiadaliby podobne majątki. Aby się przekonać, że wcale tak być nie musi, a nawet, że stan majątkowy osób z podobnie dużym wynagrodzeniem może być drastycznie różny, wystarczy zapoznać się z oświadczeniami majątkowymi osób zajmujących wysokie stanowiska państwowe. Wcale nie musi dziwić, że osoba osiągająca miesięcznie niemałe dochody „nadal mieszka w mieszkaniu komunalnym, w starej, zrujnowanej i zaniedbanej kamienicy”.

To, że A. G. w ramach „grupy (...)” zajmował się zbieraniem haraczy, wbrew temu co podniósł autor apelacji, nie wynika tylko z zeznań P. O. (2). Również oskarżony J. K. (1) w swoich wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego wskazał, że A. G. zajmował się zbieraniem haraczy z W. i W.. Twierdził też, że pieniądze przekazywał „Ż.”, czyli P. O. (2). Kiedy mu okazano zdjęcie A. G., J. K. (1) stanowczo stwierdził, że jest to osoba zbierająca w grupie harace.

Faktem jest, że przesłuchani na tę okoliczność świadkowie G. M., W. U., A. C. (1), A. P., P. S. (3), P. S. (2), B. K., H. S., A. Z., Z. S. (1), D. P. (1), R. S., A. Z., Z. S. (1), D. P. (1), R. S., M. B., Z. S. (2), D. P. (2) i D. K. twierdzili, że nikt od nich haraczy nie pobierał. W pełni zgodzić się jednakże należy z oceną Sądu Okręgowego, że świadkowie ci, pomimo że niektórzy z nich temu zaprzeczali, nadal boją się członków „grupy (...)”, którzy są im znani i nadal zamieszkują w W.. Tezę taką potwierdzają zwłaszcza zeznania G. M., który w śledztwie zeznał, iż J. płacił harace, a następnie na rozprawie w obecności oskarżonych temu zaprzeczył. Za rażąco sprzeczne z doświadczeniem życiowym należy uznać sugestie obrońcy, że gdyby pokrzywdzeni płacili harace, to nie baliby się o tym zeznać, gdyż zdarzyło się, że jedna z osób, od której zażądano haraczu – prowadząca sprzedaż opon i zakładanie autoalarmów, powiadomiła o tym Policję. Działalność „grupy (...)” była dobrze znana nie tylko w środowisku lokalnym. Wiedzano, że jest to bardzo groźna grupa, dopuszczająca się poważnych przestępstw. Trzeba było nie lada odwagi, żeby sprzeciwić się członkom tej grupy, zwłaszcza że panowało przekonanie o ich bezkarności i bezradności organów ścigania.

Z kolei bardzo naiwna jest argumentacja obrońcy, że podważa wiarygodność w tej części zeznań P. O. (2) to, że niektórzy pokrzywdzeni korzystali z usług firm ochroniarskich. Korzystanie z tego rodzaju usług wcale przecież nie gwarantuje skutecznej ochrony przed wymuszaniem haraczy. Pracownicy takich firm nie przebywają przecież ciągle w budynkach, które mają chronić. Aby oczekiwać reakcji ze strony takiej firmy w przypadku żądania haraczu, właściciel sklepu lub restauracji musiałby o tym tę firmę powiadomić. Wiadomym zaś jest, co by ich spotkało ze strony „grupy (...)”, gdyby sprzeciwili się płaceniu haraczy, zwracając się jednocześnie o pomoc do firmy ochroniarskiej.

To, że Sąd Okręgowy uniewinnił A. G. od części zarzutów związanych z pobieraniem haraczy, wcale nie świadczy o tym, że ustalenia tego sądu odnośnie popełnienia przestępstw z art. 282 k.k. mają dowolny charakter. Sąd pierwszej instancji przede wszystkim nie ustalił, że oskarżony nie pobierał haraczy ze sklepu (...) i sklepu (...) w W., przy ulicy (...), lecz stwierdził, że istnieją wątpliwości co do tego, czy A. G. z tych sklepów pobierał harace i na podstawie art. 5 §2 k.p.k. wątpliwości te rozstrzygnął na korzyść oskarżonego. Wprawdzie może zastanawiać, czy w tym przypadku sięgnięcie po dyspozycję art. 5 §2 k.p.k. było zasadne, ale brak apelacji oskarżyciela powoduje, że tego rodzaju rozważania należy uznać za bezprzedmiotowe.

Wcale też nie są sprzeczne z doświadczeniem życiowym twierdzenia świadka P. O. (2), z których może wynikać, że „grupa (...)” brała harace również od znajomych osób. W gruncie rzeczy przecież członkowie tej grupy byli znani

większości mieszkańcom W.. Wymuszając haracze wcale nie ukrywali swoich twarzy. Jak wcześniej zaznaczono, członkowie „grupy (...)” wykorzystywali to, że osoby prowadzące działalność gospodarczą bały się zgłosić Policji, że są zmuszane do płacenia haraczy. Nie wiadomo na podstawie czego obrońca przyjmuje, że „haracze pobierane są przez osoby nieznane pokrzywdzonym, zamieszkałe w znacznej odległości od miejsc poboru haraczy”.

Pomimo że oskarżony J. K. (1) nie wskazał na A. G. jako na osobę, która przewoziła broń, to jednakże podawane przez niego okoliczności dotyczące między innymi zakopania broni korespondują z zeznaniami P. O. (2). Nie jest zatem tak, jako podnosi obrońca, że zebrane w sprawie dowody przeczą zeznaniom P. O. (2) w tym zakresie. Całkowicie nieuprawnione jest twierdzenie, że treść wyjaśnień J. K. (1) wskazuje, że w ogóle nie było zdarzenia związanego z przeładunkiem broni. Należy mieć na względzie, że wyjaśnienia J. K. (1) na temat okoliczności przechowywania broni, jej przewożenia oraz zakopania są zdawkowe. Brak jest w nich wielu szczegółów.

Sąd pierwszej instancji dostrzegł też rozbieżność pomiędzy zeznaniami P. O. (2) i P. O. (3). P. O. (3) zeznał bowiem, że miał kontakt z bronią tylko podczas pozostawienia jej w jego mieszkaniu przez „G.”, zaś P. O. (2) podał, że jego brat był obecny na podwórku podczas przeładowywania broni z samochodu A. do P.. Trudno się domyślić, co autor apelacji miał na myśli, określając odniesienie się tego sądu do tych rozbieżności mianem „autorskich interpretacji”. W każdym razie zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, że pominięcie tej okoliczności przez świadka P. O. (3) może wynikać z niepamięci spowodowanej faktem, że nie brał on udziału w przeładunku tej broni, a jedynie był tylko przy tym obecny. Poza tym z wyjaśnień P. O. (2) wynika, co zostało najwyraźniej niedostrzeżone przez obrońcę, że P. O. (3) nie był do końca „załadunku”. Odjechał on, kiedy broń była przeładowywana. Warto też wspomnieć, że w późniejszych zeznaniach P. O. (2) nie był pewny co do tego, czy jego brat był obecny przy przeładunku broni.

Nie jest też prawdą, że P. O. (2) w swoich zeznaniach wskazywał jedynie miejsce na wprost garażu, pomiędzy betonowymi „pasami” (na przykład k. 2.388) . Twierdził on także, że mogło to być z boku posesji przy płocie. Tam zaś policjanci w czasie oględzin po przekopaniu terenu o wymiarach 0,9 m x 1,1 m stwierdzili obecność gruzu i śmieci. Słusznie zatem Sąd pierwszej instancji zauważył, że nie była to lita, zbita ziemia, lecz materiał, który mógł zostać tam nawieziony podczas zasypywania kanału.

Oceniając zeznania P. O. (2) w tej części, nie sposób też pominąć, że podał on bardzo wiele szczegółów, między innymi odnośnie rodzajów broni, czy też toreb, w których ta broń była zapakowana. Nie sposób jest przyjąć, że P. O. (2) wszystkie te detale wymyślił.

Sąd Okręgowy, wbrew wywodom apelacji, słusznie też uznał, że A. G. w dniu 11 października 2007 roku w swoim mieszkaniu w W. bez wymaganego zezwolenia posiadał materiał wybuchowy w postaci prochu bezdymnego armatniego o wadze 55 gram netto.

Faktem jest, że świadek P. O. (2) twierdził, że A. G., pomimo że był członkiem „grupy (...)”, nie miał żadnej broni, nie wiedział też nic na temat posiadania przez niego materiałów wybuchowych. Obrońca zdaje się jednak nie dostrzegać, że A. G. nie zostało przypisane przestępstwo posiadania materiałów wybuchowych w ramach grupy przestępczej. Nie ma zatem najmniejszego znaczenia to, że odnaleziony w jego mieszkaniu bezdymny proch armatni nie jest związany z przedmiotami należącymi do „grupy (...)”.

Brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że policjanci z premedytacją wybrali taką porę przeszukania, żeby w mieszkaniu nie było oskarżonego. Wydaje się, że nie posiadali oni wiedzy, kiedy zazwyczaj oskarżony przebywał w swoim mieszkaniu. Równie dobrze A. G. mogło nie być w godzinach popołudniowych. Przeprowadzenie tej czynności w środę o godzinie 10.30 nie jest czymś nadzwyczajnym. Niezrozumiałą jest zarzut obrońcy, że policjanci nie dokonali przeszukania o godzinie 6.00. Przeprowadzanie tego rodzaju czynności o tej godzinie nie powinno być regułą. W niniejszej sprawie nie przemawiało za dokonaniem tej czynności o tak wczesnej porze. Względy humanitarne w gruncie rzeczy sprzeciwiają się przeszukiwaniu czyichś pomieszczeń mieszkalnych o tak wczesnej porze.

Trudno też wymagać od policjantów, aby kosztem innych czynności, które mogliby wykonać, prowadzili obserwację czyjegoś mieszkania po to, by wykonać czynność przeszukania w obecności jego właściciela. Taka obserwacja mogłaby

trwać nawet kilka dni. Zauważyć też należy, że policjanci przed wejściem do mieszkania, nie wiedzieli, że znajduje się w nim pies, co mogłoby wskazywać, że w tym mieszkaniu przynajmniej od czasu do czasu ktoś przebywa.

Nie sposób upatrywać naruszenia art. 224 §3 k.p.k. w tym, że zostały przybrane do czynności przeszukania pracownice (...) Spółki z o. o. w W.. Należy uznać, że wymogi tego przepisu zostały w ten sposób dochowane. Wprawdzie w przepisie art. 224 §3 k.p.k. jest mowa o przywołaniu przynajmniej jednego dorosłego domownika lub sąsiada, to jednakże nie sposób uznać, że przybranie do tej czynności w ogóle nie związanych z jakimikolwiek organami ścigania osób pracujących w spółce zajmującej się między innymi administrowaniem budynku mieszkalnego, w którym dokonano przeszukania, nie spełniało celów gwarancyjnych tego przepisu. Przepis ten wcale też nie nakłada na osoby wezwane do udziału w przeszukaniu aktywnego uczestniczenia w tej czynności. Nie są one zobowiązane do śledzenia każdego ruchu policjantów. H. M. i T. S. wprawdzie przyznały, że w czasie przeszukania stały na korytarzu, ale podały jednocześnie, że żaden z policjantów nie zabraniał im wchodzenia do poszczególnych pomieszczeń mieszkania A. G.. T. S. zeznała też, że widziała, jak policjanci przeszukiwali meble kuchenne i szafki. Sąd Okręgowy z zeznań tych dwóch świadków wcale nie wyprowadzał wniosków nie znajdujące potwierdzenia w treści tych zeznań. Osoby przybrane, wbrew sugestiom obrońcy, wcale nie musiały wiedzieć, kto, gdzie i co znalazł w mieszkaniu oskarżonego. Żaden przepis nie nakłada na nich takiego obowiązku. Warto też podkreślić, że z zeznań przeprowadzających przeszukanie policjantów wynika, że zwracali uwagę osobom przybranym, aby z większym zaangażowaniem uczestniczyły w tej czynności.

Zupełnie też niezrozumiałe jest zarzucanie Sądowi pierwszej instancji, że dokonał dowolnej oceny zeznań świadka A. M.. To, że świadek ten nie pamiętał, czy w mieszkaniu oskarżonego została odnaleziona broń, wcale nie podważa wiarygodności jego zeznań. Wręcz przeciwnie, świadczy to właśnie o wiarygodności tego świadka. Zauważyć bowiem należy, że pytanie o broń zostało zadane przez oskarżonego temu świadkowi po zapoznaniu się przez niego z protokołami przeszukania. Gdyby świadek ten swoją wiedzę odnośnie okoliczności przeszukania opierał wyłącznie na tych protokołach, a tak zdaje się sugerować autor apelacji, to wówczas odpowiadając na to pytanie stwierdziłby stanowczo, że w mieszkaniu oskarżonego broń nie została odnaleziona.

Słusznie Sąd Okręgowy postąpił też, oddalając wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu daktyloskopii oraz biegłego z zakresu śladów biologicznych oraz genetyki celem ujawnienia i zbadania tego rodzaju śladów na foliowej torebce zabezpieczonej w wyniku przeszukania mieszkania A. G.. Sam fakt, że od ujawnienia tej torebki minęło ponad 7 lat, sprawia, że przeprowadzenie tego rodzaju badań jest całkowicie bezcelowe. Zakładając nawet, że w dniu zabezpieczenia tej torebki były tego rodzaju ślady, to niemalże z pewnością można stwierdzić, że obecnie nie ma na niej śladów pochodzących sprzed siedmiu lat, zwłaszcza że nie była ona przez ten cały okres przechowywana w warunkach utrudniających zacieranie się takich śladów. Obrońca powinien wiedzieć, że ślady linii papilarnych wraz z upływem czasu ulegają procesowi starzenia się, który polega na przemianach w substancji potowo-tłuszczowej, jej wysychaniu i utracie lepkości. Na przykład, w pomieszczeniach zamkniętych średni czas utrzymywania się śladów na podłożu szklanym waha się w granicach od około 3 miesięcy do 1,5 roku.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy słusznie uznał, że A. G. wziął udział w pobiciu pracowników ochrony Hotelu (...). Zupełnie niezrozumiałe są twierdzenia autora apelacji, że zeznania P. O. (2) w tej części są sprzeczne z zeznaniami R. H., A. O., M. W. i K. H.. Owszem istnieją pewne różnice co do niektórych szczegółów tego zdarzenia, ale nie są to tego rodzaju rozbieżności, które mogą podważać wiarygodność relacji świadka koronnego. Nie można mieć zresztą żadnych wątpliwości, że P. O. (2) brał aktywny udział w tym zdarzeniu. Z uwagi na duży upływ czasu naturalną rzeczą jest, że mógł on nie pamiętać, czy to zajście miało miejsce w maju czy też w czerwcu. To zaś, że pokrzywdzeni nie wskazywali na udział w ich pobiciu A. G., wynika przede wszystkim z tego, że było dużo napastników i zdarzenie to miało bardzo dynamiczny charakter. Pokrzywdzony R. H. zeznał, że dwóch jego kolegów zostało wciągniętych do dyskoteki, a on był bity przez 10 mężczyzn. Najpierw otrzymał cios czymś twardym w głowę, a następnie, gdy się przewrócił, był kopany i bity najprawdopodobniej rurkami. Trudno jest zatem wymagać od niego, aby w takich okolicznościach zapamiętał wszystkich napastników.

Zupełnie bezasadny jest zarzut obrazy przez Sąd Okręgowy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 §1 i 2 k.p.k. Żadną miarą nie można zgodzić się z tezą, że interesy oskarżonych A. G. i J. K. (1) były ze sobą sprzeczne. W postępowaniu sądowym

J. K. (1) nie przyznał się przecież do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie potwierdził tych swoich wyjaśnień, w których obciążył współoskarżonych: zarówno P. O. (1), jak i A. G.. Twierdził stanowczo, że ze współoskarżonymi nie łączyły go jakiegokolwiek czyny przestępne. Jego linia obrony w postępowaniu sądowym nie była zatem sprzeczna z linią obrony oskarżonego A. G..

Z kolei zupełnie niezrozumiały jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych „wyrażający się w ustaleniu”, że oskarżeni A. G. i P. O. (1) wnosili o zniesienie izolacji, aby móc kontaktować się z oskarżonym J. K. (1) w celu zapoznania się z dokumentami, które on posiada. Lektura pisemnych motywów nie pozostawia żadnych wątpliwości, że tego rodzaju ustalenie nie było podstawą zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 §1 k.p.k. orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.

O opłatach za II instancję orzeczono na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 z późn. zm.). Rozstrzygnięcie o pozostałych kosztach sądowych opiera się zaś na przepisach art. 634 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k.